

PRÆDIKEN TIL PÅSKEDAG 2020

v. konstitueret sognepræst Katrine Gaub

Evangeliet til Påskedag fra Matthæusevangeliet (Læs også gerne de andre bibelske læsninger til Påskedag her: <https://www.bibelselskabet.dk/paaskedag-fra-anden-raekke>)

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. ([Matthæusevangeliet 28,1-8](#))

PRÆDIKEN:

'Frygt ikke!' siger englen.

Der er meget, man kan frygte her i verden – og især i disse tider synes frygt for mange ting at være meget nærværende: frygt for arbejdsløshed og for økonomisk ruin, frygt for sygdom og for død – det er frygten for det usikre, frygten for vilkårligheden, for tilfældighedernes gang.

'Frygt ikke!' siger englen til kvinderne ved Jesu tomme grav Påskemorgen. Det var de samme ord, som lød julenat fra en engel til hyrderne på marken: *'Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket!'* I julen fejrer vi, at Gud sendte sin egen søn til verden og til os mennesker for at indgyde os håb og for at give os del af sin nåde og barmhjertighed. De samme ord siges til os i dag, hvor vi sammen - hver for sig – fejrer vi Påskens gladelige budskab – ikke i kirkens rum med tændte lys og påskesalmer, ikke med

orglets brus og Bibelens tekster, ikke med håndtryk, hvor vi ønsker hinanden en glædelig Påske. Men selvom denne Påske er så anderledes, så lyder englens ord til os: *Frygt ikke!*

På Fyn er der en valgmenighedspræst i en valgmenighed, som hører under folkekirken, og denne præst hedder Massoud Fourouzandeh. Han er oprindelig fra Iran, og han har for en del år siden skrevet en bog om sin vej ind i kristendommen – bogen hedder *”Den forbudte frelse”*. Heri beskriver han, hvordan han som 15-årig i midten af 1980´erne måtte flygte fra Iran og i ti dage ride og gå over de kurdiske bjerge (bl.a. på krykker pga. et brækket ben). Han flygtede for ikke at blive indkaldt som soldat i Irans krig mod Irak. Som mange af hans jævnaldrende venner var blevet det. Massoud havde indtil da været eliteelev på en koranskole og kunne smukt recitere koranen, og han var nok, hvad man ville kalde for fundamentalist. Han kom så til Danmark i 1980´erne som flygtningebarn, og senere blev han her genforenet med sin mor.

Men der opstod snart problemer, for Massouds mor blev kristen. Han fortæller i sin bog, hvordan han ihærdigt prøvede på at kalde sin mor til orden og dermed tilbage til islam. Han fik foræret en Bibel af sin mor, som han først ikke ville tage imod, men senere gjorde han det, for, som han skriver, så ville han finde svage punkter ved kristendommen, som han kunne bruge til at overbevise sin mor om, at det var forkert.

Men der skete det forunderlige, at han blev mere og mere fanget af Bibelen. Selvom han gik til Bibelens ord med den allerstørste modvilje, så fangede de ham – ordene - og han blev kristen – ganske enkelt mod sin egen vilje.

Det er ikke let at være konvertit, være konverteret til kristendommen, heller ikke i Danmark. Massoud er blevet udsat for adskillige overgreb fra sine tidligere med-muslimer, og i dag, hvor han er valgmenighedspræst i Den danske Folkekirke på Fyn, bor han med sin familie på en hemmelig adresse - som beskyttelse.

Jeg læste på et tidspunkt en artikel om en mand, som var afghaner og asylansøger, og han sov på dét tidspunkt på gulvet ved orgelbænken i Apostelkirken i København. Men han sagde det bemærkelsesværdige i interviewet til avisen: *”Nu lever jeg min kristne tro uden angst”*. Han var konverteret til kristendommen og var nødt til at sove ved orgelbænken i

Apostelkirken - fordi asylcenteret ikke var sikkert for ham – som konvertit til kristendom er det mere eller mindre hverdagskost at risikere at være udsat for vold. Men læg mærke til, hvad han siger: *”Nu lever jeg min kristne tro uden angst”*. Man kan ikke ligefrem sige, at det er en rolig og fredelig hverdag at have sig, når man konstant er i fare for at blive udsat for overgreb. De to, Massoud Fourouzandeh og den afghanske mand, har det tilfælles, at det at tro på Kristus ikke har gjort deres liv mere sikkert – tværtimod er de i potentiel livsfare. Men: for dem er kristendom ikke en anskuelse, noget man kan synes, kristendom er et livsgrundlag, hvor de finder fred - ikke menneskers fred, men Guds fred.

For en anskuelse er noget objektivt, man skuer noget an. Man prøver at forstå, sætte tingene i rammer for at kunne kapere dem. For at kunne forstå noget har man brug for at sætte det ind i sin egen referenceramme. Man er nødt til at have noget menneskeligt, som man kan spejle det ind i, så man kan få den her A-HA-oplevelse og sige: ”Nåå, det er dét, det betyder”. Når man så endelig synes, at nu har man forstået det kristne budskab, så forsøger eksperter at sætte det i form som et værdisæt – en ideologi, ja, for ideologi kommer af det græske ord for ”en samling anskuelser”.

De to kvinder, der Påskemorgen kom ud til den tomme grav, mon de to, Maria Magdalene og den anden Maria, efterfølgende nedsatte en kommission for at blive enige om, hvad deres anskuelse var om, hvad det egentlig var englen havde ment og sagt? Kunne man have misforstået noget? Det synes at være tendensen: at man vil se kristendommen som en del af menneskets fortælling. Alle de magelige eksperter synes måske ikke rigtig at kunne finde den fred i hverdagen, som der tales så meget om. Vi vil så gerne have et målbart afkast på vores tro, vi vil så gerne kunne mærke noget NU, men det kommer dybest set af, at vi kun tror på ”nu” og tror, at kristendommen er en slags velfærdsordning.

Men den fred som Massoud og den afghanske kristne konvertit taler om, handler ikke om at få lov til at blive ladet i fred, at få lov til at være i fred, den handler ikke om menneskets fred og mennesket tilbøjelighed til at ville forstå og sætte i ramme. Dét, de taler om, er Guds fred, og Guds fred er, så at sige, en stridende fred. Guds fred skænkes den, der vil vandre med Gud, efter Guds vilje og ikke menneskets vilje – og det giver ikke nødvendigvis en følbare hverdags-fred og et liv fyldt af jordisk harmoni. Hvis det er den, man stræber efter, er det jo

ens egen vilje, man bekender sig til, og i så fald ville Massoud Fourouzandeh nok ikke have konverteret til kristendommen.

Gud kan ikke forklares eller ses. Som vi kan høre det i morgen, Anden Påskedag, kunne Maria Magdalene ikke genkende Jesus, da hun mødte Ham: *"For mit rige er af en anden verden,"* siger Han. Først da Jesus siger Marias navn og kalder på HENDE med det navn, hun fik i dåben, véd hun, at det er den opstandne Kristus, der taler til hende.

Ved at lytte til og åbne vores hjerter for troen på Påskens budskab kan vi stride hele livet igennem uden frygt for livets grænse, først her behøver vi ikke længere at gøre kristendom til et målbart velfærdsprojekt.

Ved troen på at vi er en del af Guds historie - ved troen på, som der står: *"Jeg har kendt dig, fra før du blev undfanget i din moders liv"* - ved troen på, at vore synder er eftergivet ved soningen med Gud, ved Kristus på korset – med Jesus Kristus som vores frelser og forsoner, først da, får vi Guds egen fred tilskænket.

Som vi hører videre i evangeliet til denne Påskedag:

Og kvinderne skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. Og se, Jesus kom dem i møde og hilste dem med et "Godmorgen!" Og de gik hen og omfavnede hans fødder og tilbad ham. Da sagde Jesus til dem: "Frygt ikke!"

*Stat op, min sjæl, i morgengry!
Lad søvn og sorg og frygt nu fly,
lad al din klage blive borte,
thi her er nyt fra dødens porte!
O salig påskemorgenstund
med guld i mund!*

*Kom, hjerte, med hvad dødt du har,
hvad du med sorg til graven bar,*

*gak med det alt til ham, som døde,
men levende dig nu vil møde!*

*O salig påskemorgenstund
med guld i mund!*

*Guds Himmerige er jo dit;
vent, hjerte, vent endnu kun lidt,
da døden opslugt er til sejer,
og evigt liv i alt du ejer.*

*O salig påskemorgenstund
med guld i mund! (Fra salme nr. 224 vers 1 og 5 og 6)*

Amen.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu, og altid, og i al evighed. Amen.

KIRKEBØN

Gud, vor fader og skaber.

Vær hos os og lad i denne Påske opstandelsens lys fra den tomme grav påskemorgen ramme os, så vi mærker, at vores hjerter kan finde ro og trøst og fred hos dig. Hjælp os til at kunne bringe dette lys videre også til vores næste.

Vi beder dig: Vær hos alle syge og sorgfulde, enten de er fjern eller nær.

Vær med alle der er bange og alene og alle der har mistet eller sidder ved et sygeleje og tager afsked.

Vi beder dig: Støt og hjælp os, når vi kommer til at tvivle på dig i en verden fuld af lidelse og nød.

Vær med de forfulgte, og krigs- og terrormramte verden over, også her hos os, og lær os altid at se vort medmenneskes lidelse og smerte.

Velsign og bevar din kirke og os, som hører dit ord, og vær med din kirke over hele jorden.

Vær med vor dronning Margrethe den 2., Kronprins Frederik, Kronprinsesse Mary og hele det kongelige hus.

Vær med alle familier, store som små.

Vær hos alle, der har fået magt betroet, at de bruger deres magt med visdom og omtanke.

Styrk vores tro på syndernes forladelse og din tilgivelse og styrk vores håb om et evigt liv hos dig, når vi en gang dør.

Giv os mod til hver dag at møde vort livs nye begyndelser og styrke til at bære vort livs afslutninger. Giv os alle nåde, fred og velsignelse og efter et kristeligt liv den evige salighed.

Amen.